

FİKİR PEREST

Fikir, Sanat ve Edebiyat...

SAYI 25 AĞUSTOS 2021

25 sayı
Ağustos/2021

Ey Türk Gençliđi,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru-zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

H. Atatürk

FİKİRPEREST

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi 2 yıldır sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperest Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Özgür Aktaş
Merve Kakıcı
Perihan Aktan
Asya Alin Arslan
Mehmet Ali Keskinlikç
Şeyma Arkin
Ayşegül Gümürdü
Ayşegül Yaprakçı
Beyda Topan
Serpil Uysal
Hatice Çemrek Güler

Sizden Kareler

Beyda Topan
Şeyma ARKIN
Osman UZUNMEHMETOĞLU
Demet GÖKTAŞ

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ

Kapak İllustrasyon

Dilayda TURGUT

Tasarım

Ahmet Can ÇAKAR
Bekir Özdemir
Mehmet Akif YARDIM

Sesli Dergi

Büşra Ayrancıoğlu

İletişim

Derya CORUK
Sılanaz KALENDER

SİZ DE YAZMAK İSTER MİSİNİZ?

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperest Dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

25. sayı
Ağustos/2021

fikirperestdergi.com

▶ Fikirperest Dergi

📷 @fikirperestdergi

fikirperestdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 @gelecegimizkitapta

KENDİMLE BAŞ BAŞA

Hayatı sessize almak isteriz bazen. Her şeyi susturup herkesi geride bırakmak, kendimizle başbaşa kalmaktan ziyade kafa dinlemek isteriz. Dile kolaydır insanın kendisiyle baş başa kalması. Peki, bunu gerçekten yapabilen kaç kişiyiz? Bu listede ben yokum, olanlara selam olsun. En fazla on dakika, sonra yapılması gereken işler film şeridi gibi akmaya başlar zihinimizde. Bunlara varsayımlar ve iç sesler eşlik eder. Kişiselleştirmeleri de eklersek evlere şenlik bir tablonun ana figürüne dönüşüveririz bir anda. Nerede kaldı sessiz hayat?

Madem yaşadıklarımız, kendimizle baş başa kalamayışlarımız hep birbirine benziyor, o hâlde altında yatan sebepler de birbirine denk olabilir mi? Aynı demiyorum. Billhassa, çünkü hayatta bir şeylerin aynı olduğuna inanmıyorum. Anlık olarak değişen hâletiruhiye sahibi bir varlık olarak, insanın neyi ne zaman aynı olabilir ya da kalabilir ki? Bir gün içerisinde kaç farklı hâle bürünüyoruz, haftalar ve aylara kadar genişletmiyorum çemberi. Sonsuza doğru evrilen bir silsileye doğru gidiyor gitmekte olan. Peki, nedir birbirine denk olan sebeplerimiz? İtiraf etmeliyim, yıllarca bu soruyu kendime hiç sormamışım. Ya cevabını bilmediğimden ya da cevaplarımdan korktuğum için hep atmışım gerilere. Gün yüzüne çıktığında uzun süre bulamadım doğru cevapları. Hâlen aramaktayım, artık korkmuyorum en azından.

Kendimle baş başa, çok havalı bir ifade. Duymak iyi hissettiriyor lakin esas olan içini neyle doldurduğumuz. Kaçımız bunun üzerine uzun uzun düşünmüştür acaba? Kendimle kalınca ne yapmalıyım, ne üzerinde kafa yormalıyım ya da bir şey üzerine düşünmeli miyim gerçekten? Bunlar benim aklıma gelen sorular, kim bilir siz bu satırları okurken başka hangi soruları eklediniz devamında. Sorular ne kadar çeşitlense de hepsinin keşiştiği bir nokta var, kendimizi tanımak! Kendimle baş başa kalan ben, dertleşeceğim dert ortağımı ne kadar tanıyorum? İçimi dökeceğim, belki şikâyet ve dahi hikâyet edeceğim kişiye ne kadar aşınayım? Hemen cevap vermeyin ne olur, bu soruları cevap verin diye sormuyorum. Bazen ihtiyacımız olan şey sadece soru sormaktır, üzerine tefekkür etmek için. Sadece soru cümlesinde geçen kavramlara odaklanmakla, bunların aslında ne anlama geldiğini bilmekle başlar her şey. İlk adım buralarda saklıdır. Bu keşif, en sonunda cevaplara götürür bizi. En ilginç olanı da keşif sürecinde duyduğumuz zevkin sarhoşluğuyla cevapları bulma merakımızın sürece yayılmış olmasıdır. Evet, vuslattan değil de yolcu olmaktan duyulan doyumsuz hazın zirvelerinde dolaşırken hissedilen adrenalin. Yani kendimi tanıma süreci.

Sahi, ben nelerden hoşlanırım, ne yaparken mutlu olur, nelerden korkarım, hayatla ilgili endişelerim nelerdir, kimlerin yanında en çok olduğum gibi olabilirim, kimlerleyle farklı maskelere ve kimliklere ihtiyaç duyarım, kendimi kabul ettirmek için ne zaman sivri dilli ya da artistik davranmam gerekir? Sabah kahvaltısında kibarlık olsun diye sahadanda yumurtayı bıçak ve çatala yerken “Az sonra rezil olacağım, kesin gelmeyecek çatalıma,” diye içimden geçirdiğim mekânlar nerelerdir, ekmeğimi banarak o yumurtanın sarısını patlatıp yiyemedikten sonra gerçekten anlamı var mı o kahvaltının? Al sana başka bir maske ile masada oturan bambaşka bir ben! Buradan saymaya başlayınca kimliklerimin sayısını ben bile bilemiyorum, insanın matematiğim bunu hesaplamaya yetmiyor. Sonra şunu fark ediyorum, gerek var mı bu kadar çok parçaya bölünmeye?

Matematikte parçalı fonksiyonlar vardır, kimisi üç kimisi de beş farklı aralıkta farklı fonksiyonlarla tanımlanır. İşin en ilginç nedir biliyor musunuz? Hepsi de tanımlandıkları aralıklarda bir bütüne giderler, birliğe doğru bir gidiştir bu. Sıçrama noktalarında fonksiyon değişse de bütüne baktığınızda şahane bir birlik göz kırpar size. Esas olan o birliktir aslında. İnsan da kendini bulma yolunda parçalarından yola çıkarak birliğe varma derindedir. Nurettin Topçu'nun dediği gibi “İnsan kâinatta kendi dışında çokluk görüyor, kendine döndüğü zaman onda birlik buluyor. Şu-urun birliğe erişmesiyle de hareket doğuyor.” Bu birliği bulmak için atılan ilk adım, kendinle baş başa kalmanın birinci durağıdır.

Evet sevgili dostum, ilk adımı attığına göre yola girdin demektir, iyi yolculuklar...

YASTAN ZAFERE

Nazım Hikmet dizeleriyle yüreğime ses oluyor yine. Şairin neredeyse bir asır önce söylediği hâli yaşamayı becerememenin ağırlığı ve utancı sarıyor ruhumu. Bu kadar mı zordu bir arada hem tek olmayı hem de kardeş olmayı başarmak?! İlk ne zaman vazgeçtik birbirimize can olmaktan, kusurlarımızı örtüp hoş görmemeyi, bir kalp kırıp geçmeyi güç bilmeyi, ne zaman öğrendik hoyratlığı nezakete tercih etmeyi, kırıp geçip kül etmeyi marifet bilmeyi? Sahi ne zaman unuttuk asırlar öncesinden bize seslenen “Gel ne olursan ol, yine gel,” kelamıyla Mevlana’ya kulak vermeyi! Ne zaman vazgeçtik karıncayı dahi incitmeyen, su içen hayvana dahi dokunmayan canlılardan olmayı?

Biz ne zaman biz olmayı bırakıp bana dokunmayan yılan bin yaşasın algısına ulaştık! İlk kim vazgeçti değerlerinden ve ilk kim göz yumdu bu değer yitimi-ne? O ilk kayboluşa göz yummasaydı insanlık, hâlâ aynı kalır mıydık? Alıştı-ğımız, göz yumduğumuz, görmezden geldiğimiz her fenalığı normal saymak bugünümüze ihanet değil mi, hepimiz ihanet etmiş sayılmaz mıyız birbirimize, umursamadığımız her kötülükten?

Nedir vatana ihanet ? Bir ağaç kesmek, bir hayvanın acı çekmesine göz yummak, bir çocuğun uzattığı eli geri çevirmek, elindeki çöpü kimse görmeden elden çıkarmak, bir ağacın en güçlü gövdesine marifet sayıp adımızı kazımak, o son izmariti atıp yakıp yıkıp bir ormanı kül etmek, gizli gizli ormanı ateşe vermek! Bunlar ihanetten sayılır mı?

İlla büyük büyük suçlar mı işlemek gerekir ihanet etmiş olmak için?! Kestiğimiz o bir ağacın yüzyıllık bir çınar olma ihtimali ve gelecek nesillerin o çınarın gölgesinde serinleme ihtimalini de düşünersek ihanetin de ötesi olmaz mı bu ateş, yüz yıllık bir zeytin ağacını kuruttuğumuzda gelecek nesillerin hem yağından hem meyvesinden hem gölgesinden hem tarihinden çalmış olmaz mıyız?

Hele yaktıklarımız, yanmasına göz yumduklarımız, yanarken kılımızı kıpırdatmayışımız, sesimizi çıkarmayıp sustuklarımız... Bunlar da ihanet değil midir uzun vadede geleceğimize ve hatta geçmişimize? Yanan bir ağaç mıdır sadece, bir coğrafyanın tümünden özüne, köküne ,havasına ,suyuna, hayvanına, dağına taşına, çiçeğine böceğine ihanet değil midir ve bir gün önce içine çektiğin orman havasını yüzyıl sonrasına terk etmek yasların en büyüğü değil midir? Yas

“Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine.”

tutma vaktidir bugün! Yanan o tek bir ağaca, ekosistemi bozulan doğaya, nesli tükenen o son kırlangıca, flamingoya, deniz kaplumbağasına, bal arısına, dağa, taşa, toprağa...

Kapatın ışıkları bugün, susturun tüm sesleri! Yasımız var. Hakkıyla tatalım yasımızı, ibret alalım yakıp yıktığımız geçmişimizden ve bugünümüzden. Tutmadığımız her yas, evlatlarımızın boynuna vebal olacaktır. Bugün tutmadığımız o yaslar, tarihimize bir utanç sayfası bırakacaktır. Bugün hep birlikte yasını tatalım o tek zeytin ağacı yanan Mehmet amcanın, tek göz evi yanan Fatma teyzenin. “Ben yansaydım da ormanlar yanmasaydı” diyen yüzlerce, binlerce canın. Canını hiçe sayıp ölüme koşan onlarca kahramanın...

Bugünün yasını tatalım ki unutmasın yavrularımız sebep olduklarımızın bir kefaretinin olduğunu. Tutulmayan yasların ağırlığını bırakmayalım evlatlarımızı tüm günahlarımızla. Yasımızı tutup acımızı alıp en derinimize öyle kalkalım ayağa hep birlikte. Küllerinden doğan bir çam ormanı edasında dimdik kalkalım ayağa. Kilometrelerce fırlayan bir kozalak gücünde seslenelim birbirimize, sesimizden, gücümüzden dağları taşları inletelim yine bir Zafer Bayramı sabahında. Çünkü bizler küllerinden doğan bir ulustan cennet yaratan ve tek ümidi gençlikte olan bir Ata'nın evlatlarıysak yine biliriz küllerimizden yeni ormanlar yeni bir gelecek yaratmayı, o tek ümide sarılıp ayağa kalkmak da boynumuza borçtur.

Bir Zafer Bayramı sabahına, yasımızı tutup acımızı alıp yanımıza, tohumunda özünü taşıyan bir meşe palamudu edasıyla başımızı göğe kaldırıp yeniden kök salalım bugünümüze ve geleceğimize. Yastan zafere adım adım geçelim ki unutmayalım sebep olduklarımızı. Acısını göze aldığımız, uğruna savaştığımız değerlerin ardındaki zafer bizimdir. Çabalamadığımız zafer bizim değildir! Göz yumduğumuz, ses çıkarmadığımız her ihanet zafere de ihanettir. Emek vermediğimiz hiçbir zaferi üzerimize alamayız. Yüce Ata'mızın “Zafer, zafer benimdir diyebilenindir. Başarı ise başaracağım diye başlayarak, sonunda başardım diyebilenindir,” dediği gibi. Üzerimize aldığımız sorumluluk kadar zaferi sahiplenebiliriz. Çabaladığımız kadar başarıda söz hakkı edinebiliriz. Gerisi sadece lafügüzaf.

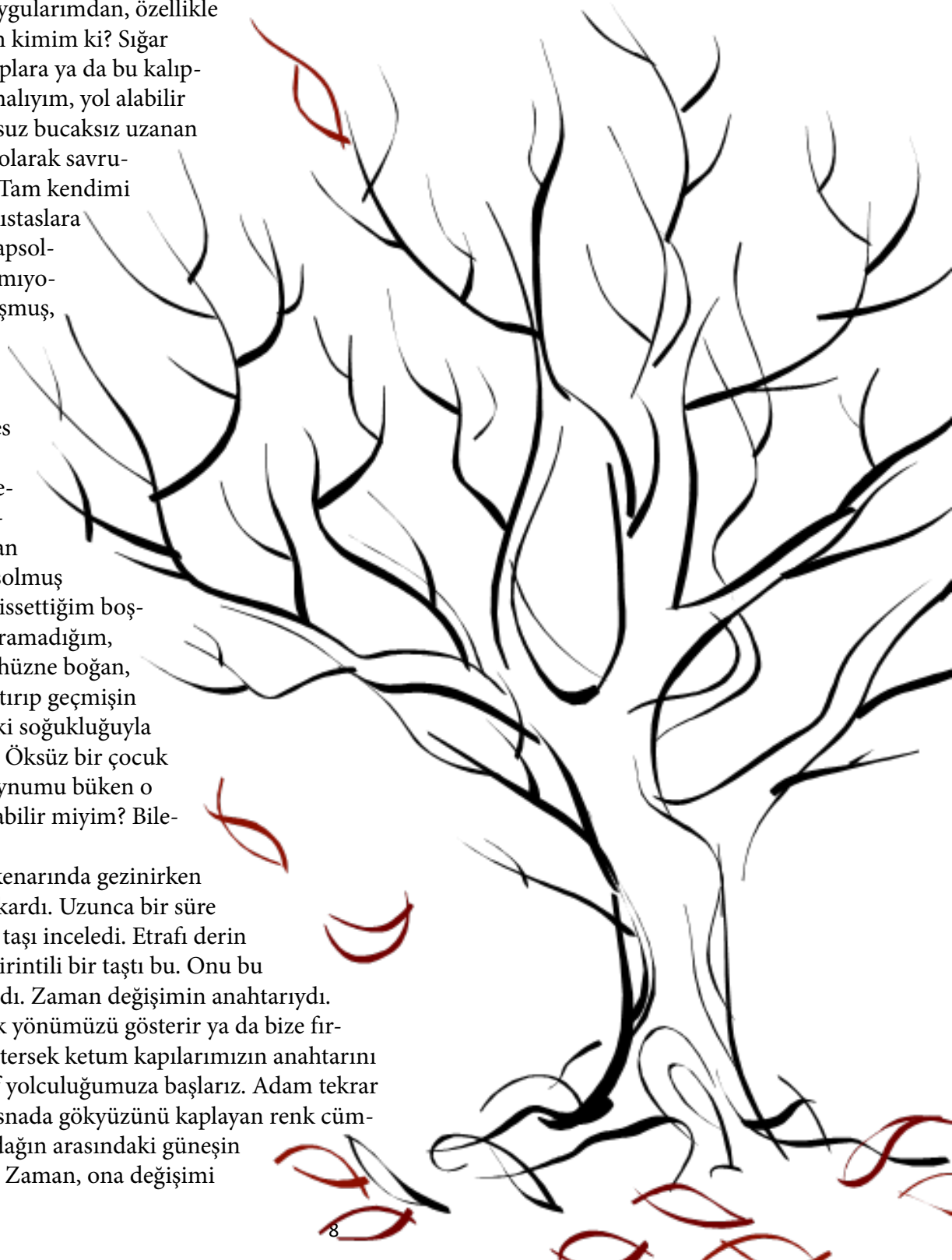
ZAMAN

Ulu bir ağacın gölgesine sığınan yaşlı bir adam. Yorulmuş ve öylece oturmuş, maviliğiyle insanın içini ferahlatan denizin derinliklerine kaptırmıştı kendini. Uzaklara bakakalmış, etrafında olup bitenden habersizdi. Sanki kaybolmuştu ve dalgaların arasında kendini arıyordu. Zihni alabildiğine ağırlaşmıştı ve karmakarışık hissediyordu. Geçmiş ile geleceğin arasında sıkışıp kalmıştı. Bedeni ve tüm hücreleri çaresizliğin yaşattığı acıyı çekiyordu.

Bir süre sonra dalgaları seyrederken mırıldanmaya başladı. Yalnızlığını kendi sesinin kalabalığıyla unutmak istercesine kelimeler dökülürdü dudaklarından, "Arıyorum kendimi. Bulduğumu sandığım zamanlarda kaçmışım duygularımdan, özellikle

de kendimden. Ben kimim ki? Sığar mıyım mevcut kalıplara ya da bu kalıpların şeklini mi almalıyım, yol alabilir miyim önümde uçsuz bucaksız uzanan mavilikte, kendim olarak savrulur muyum ya da? Tam kendimi buldum sanırken kıstaslara takılmış ayağım, hapsolmuşüm. Kıpırdayamıyorum, bedenim uyuşmuş, başkalaşmış ve ruhumu da uyuşturmuş. Ben herkes olmuşum. Nefes alışım bile başka. Boğazıma düğümlebilir olmuş, bana çaresizliğimi hatırlatan nefesim. O da hapsolmuş işte. Ya ruhumda hissettiğim boşluk... Yerini dolduramadığım, sebepsiz yere beni hüzne boğan, omuzlarımı ağırlaştırıp geçmişin gölgesini ensemdaki soğukluğuyla hissettiğim boşluk. Öksüz bir çocuk gibi hissettiren, boynumu büken o his... Yönümü bulabilir miyim? Bilemiyorum."

Yaşlı adam deniz kenarında gezinirken cebine attığı taşı çıkardı. Uzunca bir süre avucunun içindeki taşı inceledi. Etrafı derin oyuklarla açılmış girintili bir taşı bu. Onu bu hâle getiren zamandı. Zaman değişimin anahtarıydı. Biz görmek istersek yönümüzü gösterir ya da bize fırsatlar yaratır. Biz istersek ketum kapılarımızın anahtarını verir ve kendi keşif yolculuğumuza başlarız. Adam tekrar denize baktı ve o esnada gökyüzünü kaplayan renk cümbüşü eşliğinde iki dağın arasındaki güneşin batışına şahit oldu. Zaman, ona değişimi hediye etmişti.

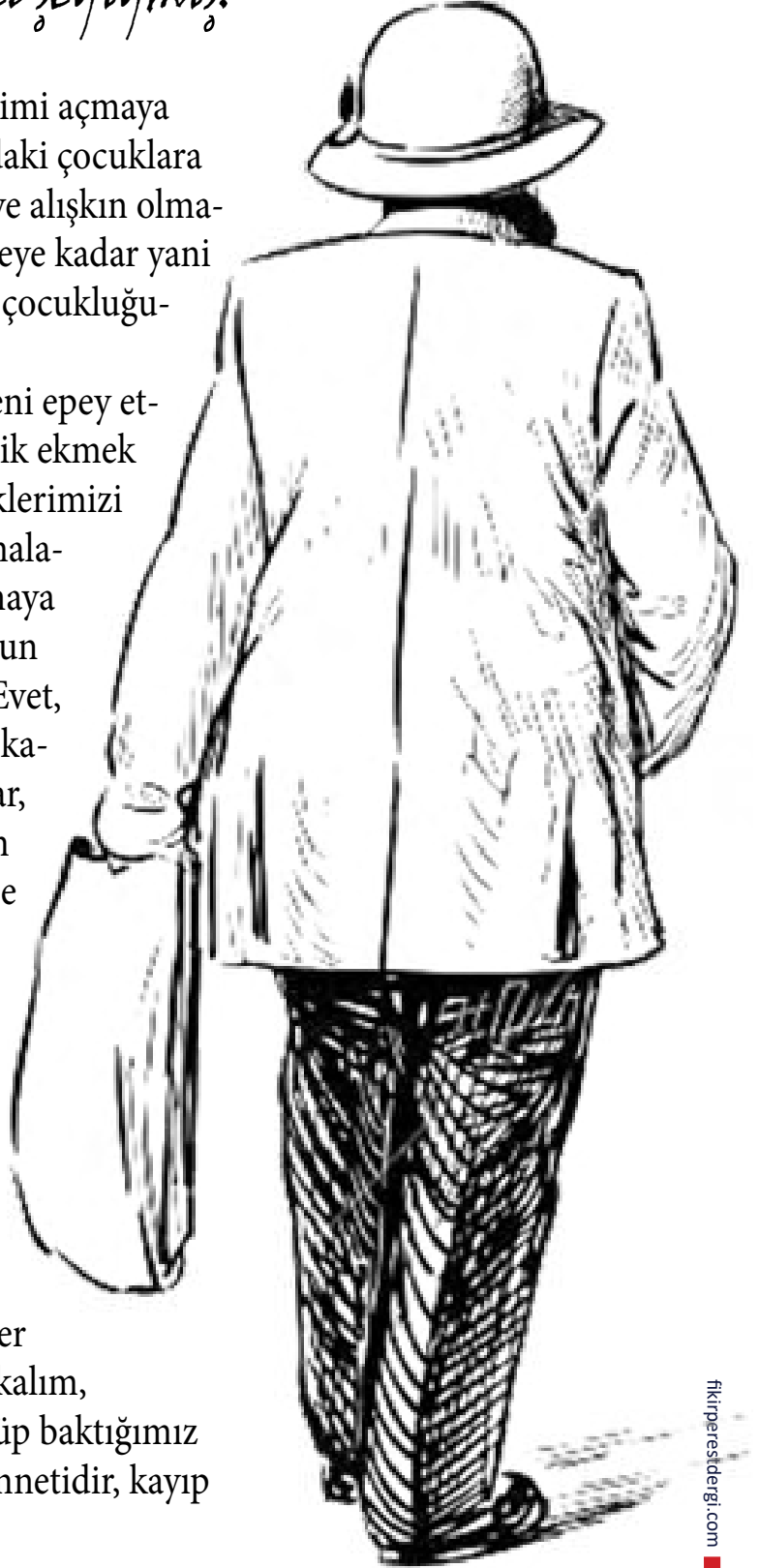
ÇOCUKLUK ÜZERİNE

“Çocukluk dünyanın en güzel şeyiymiş.”

Henüz uykudan açılmamaya direnen gözlerimi açmaya yetti bu sözler. Elli yaşlarında bir teyze sıradaki çocuklara böyle söylüyordu. Marketin önünde görmeye alışkın olmadığımız uzunca bir sıra vardı. Ekmek gelinceye kadar yani birkaç dakika sürdü bekleyiş ve teyzenin çocukluğuna dair konuşmaları.

Çocuklar pek oralı olmadılar ama beni epey etkilemişti teyzenin konuşmaları. Minik ekmek kamyonu gelince sırayla ekmeklerimizi alıp dağıldık. Teyzenin konuşmaları, hayatının anlamını sorgulamaya başladığım şu sıralar beni bunun üzerine epey düşündürmüştü. Evet, çocukluk kıymetliydi. Geç vakitlere kadar oynanan saklambaçlar, yakan toplar, yerden yüksekler... Saatlerce sıkılmadan oynadığımız çeşit çeşit oyuncaklar. Evde ne bulduysak getirip yaptığımız piknikler... Çocukken büyümek isterdik. Belki de meraktandı bu büyüme arzusu. Evet büyüdük ve sona erdi merakımız. Aslında o kadar da güzel değilmiş büyümek. Şimdi de bu dünyada çeyrek asır geçirmiş biri olarak çocukluğumu çok özlediğimi itiraf etsem şaşırtmış olmam herhalde.

Son olarak ünlü filozof Arthur Schopenhauer çocukluk üzerine ne söylemiş bir de ona bakalım, “Çocukluk hayatımız boyunca özlemlerle dönüp baktığımız masumiyet ve mutluluk dönemi, hayatın cennetidir, kayıp cennet.”

NASIP

Güneşi selamlamışım. En güzel günün başladığına dair kanıtlar bulmuşum ceplerimde, balkon çiçeklerinde, ağaç dallarında, yaprak hışırtılarında... Azıcık yürümeye, okumaya,yazmaya niyet edip yeşile kaçmışım. Gün katman katman ağarırken katman katman derine dalmışım. Bakarsan şehrin ortasında bir park hepı topu. Canlılığı tefekkür edeceksen orada dur, bir nefes al bir nefes daha al ve bir nefes daha... Açsın kâinat sana kitabını.

Parkta bir kamelya, kamelyada dünden kalmış üç poşet dolusu çöp. Buruşturulmuş kola bardakları, çekirdek kabukları, bir yığın cips parçası ve bir lokmacık kek. Görünce kalbi burkuluyor insanın. Neden? Bu mu senin teşekkürün, bu mu senin doğaya duyduğun saygı, bu mu senin vatan sevgin sevgili arkadaşım?! Ülkenin dört bir yanını ateşe verdiler ya hani birkaç gün önce, bu mu senin lisan-ı halin? Kızdım. Toplarken de kızdım. Daha bir hırsla topladım nimete de saygısı yok diye. Kendi kendime bu sinir harbi içerisinde söylenirken rahmetli Memduh Hoca'm aklıma geldi. Koskoca profesörsün, okulun gülüsün, o yerdeki çöpleri itinayla toplamak, şikayet dahi etmeden... Sigara izmaritini, cips paketini poşete sıkıştırırken yüzümün aldığı hâli, içten içe söylenmelerimi ve hiddetimi düşündüm. Bir de Memduh Hoca'mın iyi olmayanı da nezaketle, kalbini karartmadan, tebessümle karşılar hâlini, sükûnetini...Nerede onun letafeti, nerede bendeki hiddet! Neyse dedim, bıraktım çöpleri kutuya bir hışımla. Buğday serpiştirdim, kuşlar nasiplenirken ben de onların latif ruhlarından nasipleneyim diye. Okurken, dinlerken, yazarken yani vakit geçerken bir şey dikkatimi çekti. Minicik minicik serçeler. Minik minik adımlarla, korkmadan geliveriyorlar, usulca. Kekten bir parçacık koparıp gidiyor biri, sonra bir arkadaşı daha geliyor, azıcık da o alıyor. Bir lokma daha alıp az ötedeki arkadaşının önüne bırakıyor. Böyle böyle, kek uğrak mekânı olurken bir buğday tanesine rağbet eden olmadı.

Minicik serçelere baktım, keke baktım, buğdaya baktım. Kendine cahil kalmış birinin kuvvetle muhtemel yanlışlıkla düşürdüğü nimet, diğeri

ise sırf kuşu ziyarete gelen birinin kuş nasiplensin diye koyuverdiği buğday tanesi. Kuş da mı tüketim kültürünün cazibesine kapılıp doğal değil de paketlenmiş ürünü tercih ediyordu? Ondan değildi de belki bir Memduh Hoca hatırası anımsatıyordu. Bilemezsin, diyordu kuş. “Kimin neye sebep olacağını bilemezsin. Her işin bir görünen yüzü, bir de ardında saklanan hakikati var. Determinist bir algıyla çalışmaz bu sistem. İyiliğin bir parçası ol, hakkı tut kaldır ama kendinden bilme bunu. Kendinden bilersen iyiliğin de perde olur sana. Güya zahiren iyilik yaptın ama batınında çöpü dökene kızdın, söylenerek etrafı toparladın bir de haklılığının kibriyle nimeti kendinden bildin. Katkını yap, geç git. Nimeti ve dahi niyeti bulandırma olur mu?” diyordu. Peki, dedim. Yapmam.

Dünyada neler oluyor biliyor musun kuş? Evini barkını yakıyorlar, dostlarını, huzurla cıvıladığın, varlığınla ruhunu incitmediğin dalını, sana ait olanı senden alıyorlar. Güzel olan ne varsa hızla tüketilirken senin letafetine dikkat kesilen öyle az ki... Ama sen de haklısın. Kötülük mutlak değildir. Bir kitaptan fısıldamıştı bu kalbime. İyiliğin, doğrunun, samimiyetin hakkı tutulmadığında ortaya çıkan

durummuş kötülük. Sen katkıyı yap, elinden geleni, ne ile nasiplendirilmişsen onun gereğini yap ve es geç. İyiyi kendinden bilip yanlış karşuya atfersen kendini bilmek yolculuğunun neresindesin?

Çöpünü bırakıp gidenin ardından kalan bir lokmanın, kuş nazarında bir anlamı var. Yanlışlarımızdan dökülen parçalarımız, bizi hakikate davet edenimiz olsun. Biz bilmeden de bir tarafından tutunma gayretin de olalım iyinin. Üstünü başını düzeltelim, çeki düzen verelim, saçlarını okşayıp yanağından bir makas alalım, tebessüm edelim. Olur ya yanlış doğruya karışır, doğru sandıklarımızla yanlışla varırız. Biz, elimize bahşedileni yerine koyalım. Benliğe varlık elbisesi giydirmeden geçip gidelim. Velhasıl kelam dostlar geldi üçer beşer yedişer. Bölüştüler bir lokmacık keki, buğdayın hatırını yoklamadan. Öyküyü elime tutuşturup gittiler. Şifa olsun nasiplenene.

DİKKAT!
BU BİR OYUNCAK
HİKAYESİ

Peki ben kim miyim? Belki bir oyuncakçı abla...

Ben Ayşegül. Ayşegül Yaprakçı. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi sosyoloji bölümü mezunuyum. Konya/ Seydişehir’de doğdum ve şu an orada yaşıyorum.

Bir Oyuncak Kardeşliği hikayesi benimkisi. Seydişehir konum itibari ile pancar, mısır, buğday, kabak gibi gıdaların tarımının bolca yapıldığı bir ve başka şehirlerden çokça tarım işçisinin dönemsel olarak geldiği bir ilçe. Bir arkadaşımın, mevsimlik tarım işçilerinin çocukları için yaptığı elli oyuncaklık bir kampanya ile başladığını görmemle başladı hikâyem. Anneme giderek, “Bende yapsam destekçimiz olur mu?” dedim ve serüven başladı. Afişler, sosyal medya destekçileri, bol takipçili sayfaların paylaşımları ve içinde bulunduğum STK’ların destekleri. Hepsi ile kocaman aile gibi olduk. Başlarda az olan geri dönüşler ile pes etmek üzere iken “İnanırsan yaparsın, kendine inan,” diyen on yaşındaki kardeşimin ve ailemin desteği...

Türkiye’nin dört bir yanından oyuncaklar geldi. Yeni alınmış veya az kullanılmış, oyuncak almam için maddi olarak destek olanlar oldu. Hepsi toplandı. Ailem ve kuzenimle yıkadık, temizledik, tadilat yaptık, bazılarının yırtık yerlerini düzeltirken bazı oyuncaklara yeni elbiseler diktik. Bizlerde biriken maddi kaynakla boyama kitapları ve kalemleri, hediye paketleri, fazladan yeni oyuncaklar ve çocuklar için tatlı birkaç atıştırmalık aldık. Sonra en heyecanlı yerine geldik! Hepsini tekrar dezenfekte edip içlerine üçer atıştırmalık ile hediye paketlerine koyduk. Tam dört çadır alanı, tam 163 oyuncak hediye paketi (kitaplar, boya kalemleri ve defterler, sonradan aldığım ipler toplar hariç) 163’ten fazla yüzü gülen çocuk, 163’ten fazla mutlu çocuk.

Çünkü oyun ve oyuncak her çocuğun hakkı!

Benim projem bitti derken bir telefon çaldı. Ahmet Hoca’m paylaşım yapmayı unutup sonradan yapmış paylaşımı. Bir hanımefendi destek olmak istediğini söyledi. Tam, proje bitti ne yapabiliriz derken artık Bayramlık projemiz başlamıştı. Onun için sponsor, afiş düşünürken ileriki günlerde bir telefon daha geldi. Bir Uğur Böceği, belki de şenlik böceği. Çiçeğim, ben de onun kızçesi. Hayalini anlattı bana, ben de ona ve birleştirdik hayallerimizi. Ortak bir hayalimiz hayat oldu. Uğurlu Çocuk Şenliği’miz vardı artık. Muhteşem İyilik Savaşçısı bir ekibimiz ve tabi ki hayalimiz. Yaklaşık on günde resmi izinler, şehir dışından gelen yardımlar ve organizasyon ile muhteşem bir şenlik yaptık.

Bayramlıkları aldık, drama ve yüz boyama gibi atölyeler gerçekleştirdik, ailelerle anahtarlık boyayıp hediye ettik. Minik yiyecekler ve oyuncaklar hediye ettik, uçurtma uçurduk, dans ettik. Hem öğrendik, öğrettik hem de eğlendik. Elliden fazla çocuğun yüzünü güldürmenin mutluluğu ile geri döndük. Gözlerine yansıyan parıltıyı görmeniz gerekiyordu. Muhteşemlerdi, hepsi birbirinden değerli onlarca çocuk...

Bir oyuncakla başladı hikâyemiz ama bir şenlikle bitmedi. Ülkemizde yangınlar çıktı.

Bugün 3 Temmuz 2021 ve hâlâ ülkemizin birçok yerinde yangınlar devam ediyor. Pek çok orman, ev ve köy yok oldu. Etkinliklerden kalma kıyafetlerimiz ve belli bir bütçemiz vardı. Kıyafetleri yangın bölgesine, kalan bütçeyi ise evi yanan bir ailemize teslim ettik.

Dedim ya bir oyuncakla başladı hikâyemiz ama bir şenlikle bitmedi. Onlarca insanın, çocuğun yüzü güldü, onlarca insana dokunduk. Hâlâ iletişim hâlinde olduğumuz İyilik Savaşçısı, muhteşem bir ekibimiz var, devam eden yangınlarda nasıl müdahale edebileceğimizi düşünen, daha sonra neler yapabiliriz diyen. İyi ki...

SUSMAK ÇARE MIDİR?

Serin sulara hasret kalırken tenim
Ağustos rüzgarları kavurur inadına
Karınca misali peşindeyim bir damla suyun
Ruhum gölgeni sayıklar karanlıkta
Aç, susuz ve çaresiz...

Nazım Hikmet şiirlerinde kaybolmak
-özgürlük müdür?
Susmak çare mi?
Yoksa susuzluktan yapışmış dudaklarda,
durmadan hırıldayan kurak boğazın
-neticesi mi?
Bir tutam hezeyan mıdır özgürlük?

Kapayınca gözleri önüme gelen parmaklık
Aydınlık arayan dolu dizgin gözbebeği
Mide kurtları ürpertiye gebe,
Baş döndüren paslı salıncak.

Açılır zamanın sisli kolları
Kucaklamak için yarının alacasında
Bileklerime sarılır dünün terazisi
Gönlüm taht kurma peşinde,
-bugünün serinliğine.

Dışa kapalı yorgunluğun
Hüzne bulanmış çamurunda.
Bir görüş günü, ölüm gördüm düşümde.
Safkanların çatlayan ar damarları
Kopardı alınları topraklardan

Ey özgürlüğüm!
Vurgunum yedi renkli ruhuna
Ne zaman ki kovalasam seni
İki el yapışır, biri boğazıma
Gözlerimi aralama derdinde diğeri
Düşlerim, çocukça bir telaşla
Her gün yeniden tırmanır
Çekilmiş gözlerle bakmak için ufka
Bir adımlık uçurumun kenarında

PEOPLE
≠
PRODUCTS

#STOPTHEDEMAND
PORN FUELS THE DEMAND
FOR SEX TRAFFICKING
FTND.ORG

Sadece kitap okumaya gelmiştim. Hastaydım, günlerdir çıkmamıştım evden. Sonra, artık biraz sahile ineyim dedim. Çünkü evden çıkmalıydım. Camgöbeği renkli motoruma atladım. Onca hastalığı ben çekmemişim gibi rüzgâra karşı efil efil indim sahile. Yeniden hasta mı olurum? Olsun. El ayak tutarken bu şehri yaşayamamak en büyük koma hâli zaten.

Hastalığım mı? Yok canım, öyle önemli bir şey değil, depresyon. İki ilaç alıp uyuyorsun, geçiyor. Antibiyotik yok, iğne yok, yoğun bakım yok... Yoğun bakımsızlık var hatta. Bazen de değersizlik, sevgisizlik, yalnızlık... Tabii aslında yoğun bakılmadığında artıyor, nüksediyor ama ruhumuzu bedene karşı kaybetmeye, feda etmeye alışkınız biz. Tıpkı gözle göremediğimiz için virüslerin neden olduklarına inanmayıp içine cin girmiş demelerimiz gibi. Beden iyiye, ruh da iyi olmalı elbet. İmza Aristo.

On beş günlük tedaviyi reddetme ve on günlük de kabul edişten sonra perdelerim kapalı, çarşaflarım kurtlanmış hâlde evde yatıp neredeyse bir ay sonra geliyorum kendime. Yani kendime gelmek

dediysem, artık sürekli uyumuyorum. Akıp giden lavların akıcılığına elini daldırmayan bilemez. Perdelerimi açtım dün, çarşaflarımı değiştirdim. Yiyemediğim yemeklerin kurumuş, zorlaşmış bulaşıklarını yıkadım. Büyük bir temizlik yapamasam da ruh karanlığının öldüremediği bedenimi, tozların hasta etmesine izin vermeyecek kadar temizledim evimi. Duşa girdim, sanki her şeyin çaresi gibi geldi yine sıcak su. Neden daha önce yapmadım ki? Bir süre dikildim altında. Uzun zamandır ilk kez yaşlar gözümünden değil başımdan aşağı akmıştı, iyi gelmişti.

Bugün de güneşe merhaba diyebilmişim. Artık demeliydim. Yoksa kesif bir çürük kokusu çıkmaya başlamıştı kapımdan ve ruhumdan dışarı. Sahile indiğimde göğün rengini çalan hırsız deniz, benim de kalbimi çalmıştı yine, huzur dolmuştu içime. Biraz kitap okuyup eve dönerim demiştim. İki kamp sandalyem vardı. İkincisinin alınma sebebi belliydi ama maalesef onu da diğeri gibi eskiten yalnızca ben oldum. Birini kapıp gelmişim işte. Oturdum, kitabımda bir ay önce kaldığım sayfayı açtım. Unutmuşum sanki konuyu. Şöyle bir iki sayfa geriye gittim. Tam hâkim olamamıştım hikâyeye ama içine girmeyi başarmıştım, okuyordum bir ay sonra. Ta ki...

Sol yanımda bir ağlama sesi duydum. Otuzlarında bir kadın, başka bir kadın arkadaşının omzunda akıtıyordu incilerini. Oysa inciler çok değerlidir, böyle vazgeçmeye degecek ne yaşamış olmalı? Olmadı yine Meltem, gördün işte olmadı. Ne

yapsam kötü, ne yapsam anlayışsız benim. Kör bakan, yargılayan, sonunu düşünmeyen hep benmişim. Neler yaptım ya onun için nelerden vazgeçtim ben. Nasıl göremiyor hâlâ, neden yanımda değil ısrarla, hiç olmayacak değil mi hiç göremeyecek durumumuzu, yaşadığım, çektiğim acıları öyle değil mi?

Omzunu paylaşan Meltem arkadaş, onu teskin etmeye çalışıyordu ama işi çok zordu. Kadının ilk ağlayışı değildi belli ki ve arkadaşının omuzu da ilk kez ıslanmıyordu. Kim bilir içine akıttıkları bunun kaç katıydı, acaba o da benim gibi ruhsuz bir çöp gibi yatmış mıydı günlerce ya da o hâle gelmesine engel olan, onu hayata bağlayan sebepleri de var mıydı? Kıyamadım. Onu görmeyen her kimse biraz haksız gibi geldi bana. Bu kadar sebepsiz olamazdı, yalan olamazdı duyguları. Nasıl bir karşılıksızlıktı ki hâli, bunca insanın arasında dünyayı bile görmeyip harcamıştı elinde kalan değerli ne varsa. Bilemezdim. Belki gerçekten de göremedikleri vardı ya da yargıladıkları. Belki başka inciler de harcanmıştı karşı tarafta da. Dinlemeden bilemezdik. Ben yalnızca gördüğümün pek de görmek istemeyeceğim bir şey olduğunu düşündüm. Ruhu hasta olan bir ben değildim.

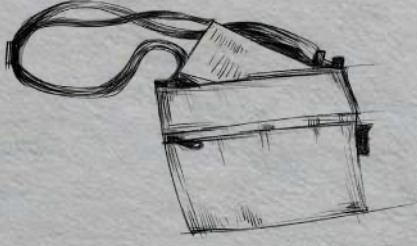
Sonra iki kadın arkadaş, oturdukları yere döndüler. Sonrasını bilmiyorum. Umarım omuz veren Meltem arkadaş, ağlamasını dindirdiği gibi gülmesine de neden olmuştur arkadaşının.

Yeniden odaklanmaya çalıştım kitabıma. Firuzan'ın Parasız Yatılı kitabıydı hikâyesini yaşamaya

çalıştığım. Güzel, postmodernizmle yoğrulmuş, Çehov hikâyelerden oluşuyordu kitap. Yataklık olmadan önce seksen dokuzuncu sayfada kalmışım. Aksi gibi bir hikâyeyi bitirip diğerinin başladığı sayfada da değildi ayracım. Edirne'nin Köprüleri hikâyesinde on iki on üç sayfa da ilerlemişim. Ne güzel de bir konusu vardı aslında. Mübadele sonrası ana vatana dönen göçmen bir ailenin sıkıntılarını anlatıyordu, hatırladım. Baştan alsam, bir hikâyeyi yeniden yaşamaya başlayacaktım. Ama gücüm yoktu, kaldığım yerden devam etmek istiyordum. Bazı hikâyelere yarıda bıraktığını hatta bırakmadığını devam ettirmek de. Şimdi de öyle, zorlanıyorum. Hâlbuki yalnızca kitap okumak için gelmiştim.

O sırada yanıma sarı bir kedi yanaştı. Kafasının üstünde bir yara var. Ya başka kedilerle kavga etti ya da daha kötüsü bir insan yaptı bunu ona. Zaten onu da anlamıyorum ya! Sırf biyolojik ve evrimsel gelişimi onu insan olmaya itti diye kendini insan zannedenler var ya. Yani hastalıkları yalnız bedensel sananlar gibi. Belki de onlardan biri yaptı bu hayvancığa eziyeti. Üstelik çok da zayıf. Bir de hakkımız olmadan aç bırakmışız yani. Hem onun habitatını evlerle, binalarla kapla, yiyecek bulacağı yerleri yok et, hem de besleme! Biz gerçekten insan olmayız. Çantamda dün akşamdan kalma filizlendiği sepetinden alıp kızarttığım patatesler vardı. Pek acıkmam ya belki burada uzun kalırım da yerim diye yanımda getirmiştım. Kedilere daha süt ve et ürünleri iyi giderdi ama şansımı denedim. Öyle açtı ki garibim, o ağzımı bile açtırmayan, olsa da yesem diyemedi-

ğim patatesleri tek tek yedi bitirdi. Demek herkesin açlığı farklı. Keşke benim de ruhumu doyuran biri, şöyle önüme atsa ihtiyacım olan şeyi.

Sarı kedi karnını doyurdu, ayağımın gölgesine uzandı, mırıl mırıl uyumaya çalışırken ben yeniden dönmeye çalıştım Firuzan'a. Belli ki doksanıncı sayfaya ilerleyemeyecektim ama Meltem'in omzundaki kadın gibi önyargılı diye yaftalanmamak için zorladım kendimi. Tam bir sayfa çevirebilmişim ki denize sıfır kayalıklardan bir kahkaha patladı kulaklarımda. Üç kadın, iki erkek, iki çocuk fotoğraf çekilmeye çalışıyorlardı, denizin mavisiyle uyumlu kıyafetlerini ölümsüzleştirmek için. Ve gördükleri, yaşadıkları her neyse oldukça güldürmüştü onları. Ne güzeldi, imrenmişim neredeyse. Ben, kahkaha atmayı geçtim, yanlışlıkla ya da gördüğüm komik bir rüyaya bile gülmüyordum uzun zamandır, gülemiyordum. Sevinmişim, böyle insanlar görüp böyle sesler duyduğuma ama yine de içimden, "Neden ben de..." diye bir soruya başlayıp yarım bırakmıştım. Yarım kalan nice istek gibi.

Yok, olmuyordu. Hikâyemi murdar etmenin bir anlamı yoktu. Kapatıp kitabımı, çantama daha doğrusu heybeme koymuştum. Bir arkadaşım hediye olarak almıştı bana bu heybeyi, geçen sene doğum günümde, motosiklet üstünde kullanmak kolay olur diye. Sağ olsun. Aslında böyle insanları düşününce yani kendisi gibi başkasının da mutlu olacağı şeyleri düşünen, özel günlerini hatırlayan, yalnız bırakmayan... Haksızlık mı ediyorum dünyaya diye düşünün-

yorum bazen. Üstelik ben bu hâlde, kimse aklımda değilken belki çok özel gün kaçırdım çok insan unuttum, yastığımla yekvücut yaşarken. Ne kadar da haksız bir insanım demek, Meltem'in arkadaşı gibi. Üstelik şu an bir omuz da yok, bu duygularımı benimle paylaşacak. Üstelik karnım da aç, kalbim kadar. Yemeğimi bütün açlığı midesi kadar olan, insanların hoşgörüsünden vazgeçmiş bir kedi bitirdi ve ben üşüyorum yine. Hava çok sıcak. Üstüme ceketimi giyiyorum, geçen yaz pazardan almıştım. İnsanlar yüzlerce lira dökerken aynısına, ben yirmi lira vermişim. Beş saniye kadar mutlu oluyorum buna. Sonra arkamda kamp sandalyelerine oturmuş, biralarını yudumlayan dört erkeğin kahkahası, diğer yanda topla oynayan ama bir türlü kazanmayı paylaşamayan iki çocuğun kavga sesleri, bisikleti üstünde çay satıp evine para götürmeye çalışan ya da belki de akşam merdiven ve duman altı bir kumarhanede yenileceği masaya para bulmaya çabalayan çaycının sesi, nefes almama engel oluyor.

Üşüyorum yine, titiriyorum. Hava yirmi sekiz derece. Nasıl bineceğimi düşünüyorum aslında camgöbeği olan, simsiyah motoruma. Korkuyorum başımın dönmesi devam eder diye. Topluyorum hayatta tek yüküm olan otuz altı bedenlik vücudumu ve rengârenk baş dönmesinin arasında kullanıyorum motorumu bir refleksle.

Eve döndüğümde perdeleri çekiyorum ve sabun kokan yastığıma sarılıyorum. Dışarıdan bir kedinin miyavlamasını duyuyorum...

ARSIZ ÇİÇEK

Kurak bir iklimin arsız çiçeęi
üstelik çirkin, bolca dikenli
Söyle! Cahillięinden mi böyle
Kokunu haybeye sarfetme cesareti?

Topraęın bereketsiz, göğün yaęmursuz
Gövden bol dikenli, köklerin susuz
Sana mı kaldı açmak, böyle bir çölde
Neden bu ısrar, söyle be arsız!

leme gül oldun, kendine diken
Gövdeni yaraladın, belki bilmeden
Zamanı var ise sabırla bekle
Açma arsız çiçek, vakit gelmeden.

Yaprağın yel görse dalın incinir
Gövdeni kul deęse gülün incinir
Bir gün gelip de kuşlar, hâlini sorsa
Açma yüreęini sakın, gönünün incinir.

Merve KAKICI

ZAFER EŞİTTİR ÇALIŞMAK

Son olimpiyat oyunlarında -pandemi nedeniyle 2021'de yapılırsa da- Tokyo 2020'de, altın madalya alanlar, şampiyon olanlar, özetle zafer kazananların hepsinde çok büyük bir emek ve çalışma var. Bunun en yakın örneği, bize ilk altın madalyayı kazandıran yirmi iki yaşındaki millî sporcumuz Mete Gazoz. Onun ardından devam eden gurur verici tablo, Busenaz Sürmeneli, Buse Naz Çakıroğlu, Eray Şamdan ve diğer çok değerli millî sporcularımız. Bu gururu bize yaşattığınız için hepimizi ayrı ayrı kutluyorum. Önce Mete Gazoz ve ardından diğer millî sporcularımız ile heyecan duyduk, ekran başına kilitlendik, her birlikte kutladık, coştuk. Bu günlerde bu sevince, coşkuya çok ihtiyacımız vardı.

Ormanlarımız, ciğerimiz yanıyordu. Tüm ülke ciğerimiz yanarak, yanan ormanlarımızın üzüntüsüne boğulmuşken, içimize bir ferahlık, bir su serpti millî sporcularımız. Mete Gazoz ile ilgili bir yazıda özetle şöyle yazıyordu, "Sırt kasları gelişsin diye yüzdü, hem sol hem de sağ elin koordinasyonunun sağlanması yani ellerin itiş ve çekiş yapabilmesi için basketbol oynadı, bakmak ve görmenin farkını ayırabilmek için resim kursuna gitti, beynin hem sağ hem sol bölgesini aynı anda geliştiren, algıyla düşüncenin farklı bir kombinesini sağlayan piyano eğitimi aldı." Millî sporcumuz iki yıl önce verdiği bir röportajda, "Bu zamana kadar antrenmanlarda attığım oklar ve antrenman sayısını, kabataslak hesapladık. Yürüdüğüm mesafe dünyanın etrafını dört buçuk tam tur atmaya denk geliyor" demiş. Diğer

millî sporcularımızın da benzer çalışmaları olduğu tartışmasız. Bunlar hiçbir başarının, zaferin tesa-düf olmadığını bir daha kanıtlıyor. Yıllarca verilen emek, süreklilik, çalışmak, azim ve tutkuyla istemek. Yıllar önce bağlama virtüözümüz Çetin Akdeniz'i TV'de seyrederken sunucu şöyle sordu: "Nasıl bu güne geldiniz, bağlama virtüözü oldunuz?" Çetin Akdeniz kısaca, "Günde en az sekiz saat bağlama çalarak" demişti. Çok etkilenmişim. İşte akşamdan sabaha hiçbir başarı, zafer olmuyor. Şu ana kadar kazanılan tüm zaferler, bir çalışmanın, bir zihnin, bir stratejinin ürünü. Stratejiyi ortaya koymak için sadece stratejiyi iyi bilmek yetmiyor. Onun üzerinde çalışmak gerekiyor.

Bizim insanımız, zor anlarda birbirine kenetlenen insanlar. Kenetlenmeyi sadece zor zamanlarda değil, iyi zamanların da bir temeli olarak görüp iyi zamanlarda da kenetlenmek lazım. Sadece zor zamanlarda kenetlenip, hayat normale döndüğünde peşini bırakmamak lazım. Çünkü biz bir zafer bir kalkınma bir refah istiyorsak hep birlikte çok çalışmalıyız çok üretmeliyiz. Hani derler ya herkes kendi kapısının önünü süpürürse etraf tertemiz olur diye. Herkes kendi üzerine düşeni yapmalı kendi çabasını göstermeli kendi zaferini oluşturmalı. Bu kim olursa olsun. Öğrenci, öğretmen, işçi, yönetici, her kesimden insan ne olursa olsun kendi üzerine düşeni yapmalı. İyi yapmalı geliştirmeli kendi zaferini. Kendi motivasyonunu oluşturmalı. İşler nasıl olsa yürür değil, işler nasıl gelişir diyenlerden olmalıyız.

Geçtiğimiz günlerde üniversite sınavı yapıldı. Çevremde birçok genç sınava girdi. Farklı farklı başarılar alacaklar. Aslında hepsi kendine göre bir başarı bir zafer kazandılar. Çünkü her insan biriciktir. Hepsinin ayrı ayrı ilgileri, yetenekleri ve kazanacakları zaferleri var. Önemli olan kendileri olmaları ve ilgi alanları. Yeteneklerini görerek, hedefe doğru bir adım atmaları. Bize düşen de doğru rehber olabilmek ve onlara zaferler kazandıracak çalışmalar yapabilmek. Bu tabii öncelikle insanın kendisinde başlıyor.

Bir öğretmenim anlatmıştı. İlkokulda öğretmeni sormuş, “Mehmet büyüyünce ne olacaksınız” diye. Mehmet Hoca’m çocuk aklımla şöyle cevap vermiştim diyor, “Büyüyünce ne olacağımı Allah bilir ama ben ne yapmak istediğimi biliyorum.” İşte önemli olan ne olmak istediğini bilmek ve olmak istediğin yol için adım atmak.

Rahmetli Doğan Hoca’m Var mısın? kitabında, “Hiç kimse başka bir insanı yetiştiremez, sadece hedefini bulmasına yardım edebilir. Onu yetiştirecek en önemli kişi yine kendisidir. Çünkü sadece kişinin kendisi yirmi dört saat kendisiyle beraberdir. Neye muktedir olduğunu en iyi kendisi bilir,” diyor.

Son olarak General Electric’in 1981 ve 2001 yılları arasında başkanı ve CEO’su olan Jack Welch’in dediği

gibi “Kendi yazgını sen kontrol edemezsen başkası eder.” Eğer sen kendi yazgını yazamıyor, kendi zafelerini oluşturamıyorsan bir başkasının senin zaferini yaratmasına imkân yok. Zafer eşittir çalışmak.

Bu ayın en önemli günü 30 Ağustos Zafer Bayramı. 19 Mayıs 1919 yılında Samsun’da Başkomutan Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün öncülüğünde başlatılan kurtuluş mücadelesi, 30 Ağustos Başkomutanlık Meydan Muharebesi ile kalıcı bir zafere ulaşarak, bu toprakların ezeli ve ebedi vatanımız olduğu tüm dünyaya ilan edilmiştir. Büyük Taarruz’un Başkomutanı Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları ile bu vatani korumak için hayatlarını feda etmiş şehitlerimizimize Allah’tan rahmet gazilerimize sağlıklı ömürler diliyorum. Onlar olmasaydı biz olmayacaktık.

Zafer eşittir çalışmak olduğuna inananlar bu vatani bize vatan yaptı, onlara minnet borçluyuz. Sağlıkla kalın, hoşça kalın.

YAŞANAN ANLARA DAİR

Yürüdüğüm bir yol var sanıyorum, sanmakla kalıyorum. Seviyorum sanıyorum, öylece kalıyorum. Sanki yolumuz çıkmaz sokak sonluymuş, boşa yürünmüş, çekilen çileler boşaymış gibi. Hayal kırıklıklarımız çok. Hüzün denizinden geçtik. Burası, bizi okyanusun tam ortasında su almaya başlamış gemi gibi hissettiriyor. Öyle çaresiz, çözümsüz, ümitsiz... Bilemiyorum ihtiyacım olan sadece düşünmek mi ya da hiçbir şey yapmamak veya bazen bir şey yapamayacak olmayı kabullenmek mi? İçim karışmışken her şey yerli yerindeymiş gibi nasıl davranabilirdim? Yapamadım. İnsan her koşulda güçlü olmak için uğraştıkça yıpranıyor. Sadece farkında değil. Bazen çınar değil de sal olmayı bilmeli. Rüzgâra boyun eğmeli. Nasılsa rüzgâr dincek, sal tekrar dikleşecek.

Geçmiş zamana bakınca hep daha iyi olduğunu düşünürüz. Atlatılmış onca badire nasıl da gurur duyulalıdır. Yaşanırken ne ağırdı hâlbuki tüm olaylar. Ümitsizlik ve çaresizlikten saçları ağarır insanın. Dönüp bakınca da der ki ne kadar... Ve şimdiden duyulan en büyük rahatsızlık eskisi kadar ... olamamak. Sanıyoruz ki hep önceye has gücümüz, aklımız, inatçılığımız. Çok değiştiğimizi kabul ediyor fakat bunun bizi güçsüz kıldığını düşünüyoruz. Şartlara göre şekil alan bilinçaltımız var belki. Aslında eskiden olduğumuz kişinin daha donanımlı hâliyiz lakin farkında değilizdir.

Alışmış olduğumuz, alıştırdığımız insan olamamak artık bizi rahatsız ediyor olamaz mı, neden olmasın? Yeni öğrendiğimiz, benimsediğimiz bilgi, davranış bizi güncellemiştir. Biz de atalarımız gibi inatçılığımızdan eski yol yordamımız için diretiyoruzdur. Fark etmekle başlar tüm devrimler. Kendi içimizin, kendi yolumuzun devrimini gerçekleştirmek bize düşen. Kaybolmuş umutla çıkılan yolda, fenerin insanın içinde olduğunu kim bilirdi ki? Ömür kısa denen farkında olduğumuz tek yolculuğumuz belki de bilemeyiz. Yaşamın küs olmak için kısalığından bahsederler hep ve daha birçok olumsuz duygu için... Ama yaşam bunların toplamı. Yola revan olduğumuzda biliriz ki hiçbir şey belirli değil. Ama bunu unutuyoruz hep. Yolda gül bahçesine girip dikenlerden, longoz ormanına girip bataklıktan şikayete başlıyoruz. Sonra da gül kokusu ve manzaranın mükemmelliğine nasıl hasret duyduğumuzu anlatıyoruz. Çünkü insan, anılarında onu büyüten sancıları fark ediyor. Geçen günlerin güzelliğini anlatıyor. Çok çektik bu günler için demek, gelinen günden memnuniyeti belirtir. Noktalar geriye bakarak birleştirilir. Kimin ve neyin karşımıza niçin çıktığını anlamak, zamanla olacak iş. Öyleymiş yani.

Umutsuz ve boşluk hissiyle başlanan yazının sonunda konu, umuda fark edişlere bağlanabiliyorsa demek hâlâ içimizde çatırdamayı bekleyen bir kıvılcım duruyor öylece. Ne kadar küstük kırıldık desek de içimizde küçük bir çocuk var, ağladığını unutup birden gülmeye başlayan, konuşurken derdini ciddiyetle anlatan, oynarken doyasıya zevk alan, uzanacak eli sımsıkı tutmaya hazır olan... Büyüdüğümüzden olsa gerek, bizim her seferinde elimizi tutacak birileri olamayabilir ama buna gerek olup olmadığını bir düşünmek lazım.

İnsan önce kendine dost, arkadaşır. Çünkü içini bir tek kendi bilir, yetişmesi kendine aittir. Yolda kendini yetiştirirken zaten yoluna çıkacaklar öğretmenliğini yapacaktır. Yani demem o ki insan yola küsüp kenarda bekleyince bir şey değişmeyecek. Yaşama küsülür mü? Dağ dağa küsmüş, dağın haberi yok. Ömür saniyeleri tükeniyor. Çaresizlikten çare doğuranlara ne mutlu. Ömrümüz bize emanet! Selametle...

Reklam vermek ister misiniz?

2017'den itibaren faaliyetlerimize başladığımız zamandan bu yana geçen sürede bir çok gönüllü iş yapmış bulunmaktayız ve hedefimiz daima hep daha fazla insana ulaşmak olmuştur. Belirli bir noktadan sonra artık daha fazla insana ulaşmak maliyet gerektirmekte ve gelir kaynağına ihtiyacımız bulunmakta. Bu yüzden dolayı Web sitemizin hosting domain masrafları, Instagram, Facebook ve daha farklı platformlardaki Fikirperest Dergi, Geleceğimiz Kitapta ve Bir Ömür Bir Hikaye projelerinin tanıtım masraflarını karşılamakta güçlük çekmemiz, reklam ve sponsor arayışları içerisine girmemize sebep olmaktadır. Bizlere destek olmak isterseniz reklam, sponsorluk, iş birliği yapabilir ve bizlere destek olabilirsiniz. Bu süreçte amacımız her gün yeni bilgilerle çok daha fazla insana fayda sağlayabilmek ve farkındalık kazandırmaktır...

FİKİRPEREST

Demet GÖKTAŞ

Beyda TOPAN

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **25 okula ulaşmıştır**. İncelemek için **sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz**.

Geleceğimiz Kitapta

@geleceğimizkitapta

Bile bile yaşayamayacağımızı öyle bir dünyada
Göremeyeceğimiz günler için dövüştük
Kavgamızın şiir olması bundandır.

Genco ERKAL

Yalnızlık dünyayı doldurmuş. Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her
şey. Burada her şey bir insanı sevmekle bitiyor.

Sait Faik ABASIYANIK

Vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
Vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması
topuysa,
Vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
Ben vatan hainiyim.

Fazıl SAY - Vatan haini Şarkısı

Halbuki en çok okuduğum bir kitabın, en çok okuduğum
bir satırı bile bana bazen başka şeyler söyleyebilir...

Sabahattin ALİ